

PRIETENII MEI, ACTORII

OVIDIU IULIU MOLDOVAN

Pentru că în viața noastră (hai să zicem : artistică) este absolut imposibil de realizat unitatea, atunci trebuie să adincim disensiunile. Prin umare vă anunț, sumbru și patetic, sub magica lumină a lunii aprilie, plină de rachiuri morbide și cu diavolul dansînd la subțioara prigoriilor, că prietenul meu Ovidiu Iuliu Moldovan e pur și simplu un tip iritant. În ce mă privește, îl iert ; colegii, s-ar spune, au un dinte, un cui, o cruce de răstignire și multe alte daruri frumoase pe care să i le aștearnă sub pernă. Poleit de critici și îmbogățit cu fașoane de adolescent, el, Ovidiu, va mai avea de-a face cu lumea. Spre mulțumirea publicului de la galerie. (Ah, acolo e lumea iluziei, acolo are francul culoare și vorba o lungă și neiertătoare privire !) Ovidiu este unul din cei mai mari actori pe care i-am văzut în viața mea — și am văzut mulți mari actori. Inflexiunea vîntului sub lună, asfințituri vîrățice, pălărie de polițist peste o căutătură denunțată de credinți adolescente, agresivitatea unui trecut prea moldocm (ardelean ! ?) în

mormintele de iarbă, dealuri cu vii la Pietroasa și Timavele, țărani, ostilitate, pepenii, confruntări cu

barda între frați, valul de sudoare, un poet masiv și pueril de crud — ou spart la amîndouă capetele — incredibil de puternic, expresiv și exact la locul lui

atunci cînd e pus în cătușe, rege păgîn și împărat roman care-și sfișie imperiul (Caligula), la două zile după ce imperiul îl aruncase cîinilor, vinovat de crime abominabile, de o prea dură iubire de sine și de o vitalitate spînzurată mult prea solemn pe toate gardurile. Dar pe toate ! Om al condiției umane, Ovidiu Iuliu Moldovan imploră disperarea în ajutorul Timpului modern. Sisif construindu-și muntele și piatra și pîrtia. Plus jgheabul în care se va odihni în pauza dintre două respirații. Eu îl iubesc fiindcă există, și pe deasupra fiindcă, într-o zi, la Sinaia — era iarnă și ningea incredibil — i-am împrumutat o sanie și o unguroaică tînăra. Ca să mi le păstreze. Și de atunci ninge mereu între noi și el îmi rămîne dator cu făpturi din Nord plutind hieratic în mari decori de teatru. Miluiască-ne, deci, bucuria de miazăzi.

Fănuș Neagu